

Знаю — медом сонця, ой Ладю,  
В твоїм древнім тілі — весна.  
О моя степова Елладю,  
Ти й тепер антично ясна.

А між нами простір — гураганом.  
Хоч вдихнуть, хоч узріть тебе де б...  
Половецьким хижацьким ханом  
Полонив тебе синій степ.

Десь там квітнеш вишневим цвітом,  
Десь зітхаєш в веснянім часу,  
А мені ти — блакитним містом  
В золотім полудневім меду.

А мені ти — фата-моргана  
На пісках емігрантських Сахар —  
Ти, красо землі несказанна,  
Нам немудрим — даремний дар!